

Kis

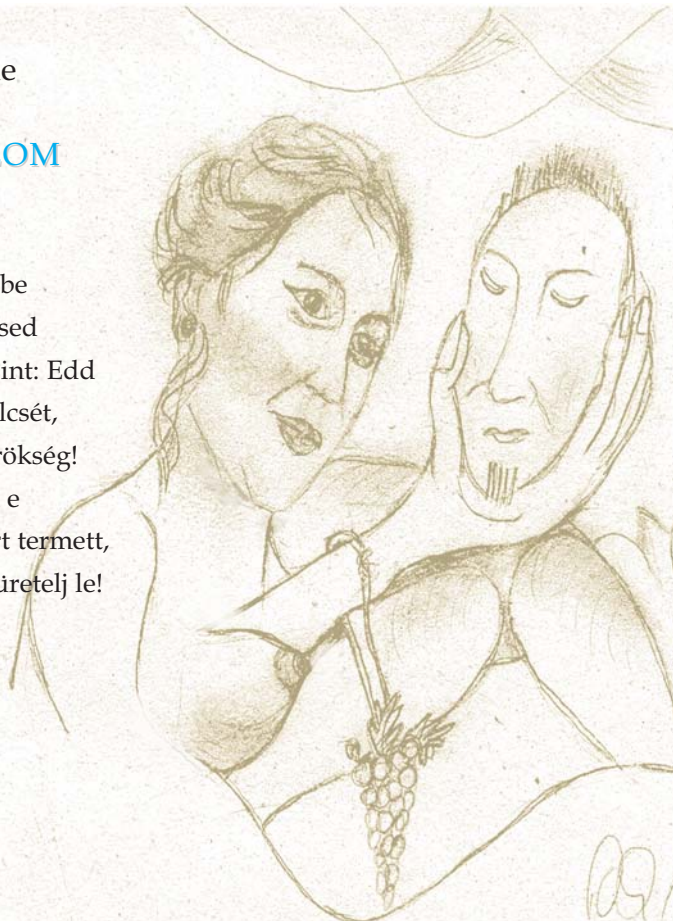
LANT

IRODALMI FOLYÓIRAT

Tillmann Pentele

BORISSZA ÁLOM

Beleszerelmesedve
E készülő-szemekbe
Ujjaim közt hajtincsed
Szőlőkacsként kacsint: Edd
A szerelem gyümölcsét,
Mely Bacchustól örökség!
Akárhová nyúltam e
Széplányon, ott fűrt termett,
S mintha kérné, szüretelj le!

2014/6 106.szám

Kis LANT az INTERNETEN! www.kislant.hu

Németh Erzsébet

Csendes kérés...

Csak olyan reggelt,
hogy lágy fényujjak
simogassák arcom,
s én kacéran nevetve
egy csókra
ajkam is odatartom.
Olyan delet,
hogy másnak is
szóljon a harang,
s a világ minden
emberének tányérján
legyen néhányka falat.
Olyan imát,
mely bárhol kimondja magát:
megérti Isten ---
Csak olyan barátot,
ki ha megismer:
magamért elfogad,
és segít összerakni
az évek során
szerte hullt álmokat.
Csak olyan utat,
mely kacagva,
de sántán is akár -
elvisz még haza,
hol virágok
tarka szirmából
illatként száll felém
anyám agódó szava.
Csak olyan estét,
hol ágyamban reménnyel
töltött legyen a párna,
s egy angyal
meleg sóhaja
ringasson el majd éjszakára.

Szent Péter apostol szerint

az Úr napja pedig eljő.
S úgy jó majd el,
mint éjjeli tolvaj,
észre sem veszed:
hirtelen roppannak össze
örökre elmúlva
a kék színű egek.
Lángra lobbannak aztán,
s megégve bomlanak
mindenütt,
minden elemek!

Az Úr napja pedig eljő -
ha csak meg nem előzik
őt az emberek.

Szerelemcsillag

Meg kell tanulnunk egymást,
ha remélünk valami szépet,
el kell tűrni fagyot, tüzet,
múltat, jövőt,
ami dermeszt vagy éget.
Minden nap új utazásra visz
hitünk hosszú kilométerein át,
ébredő szemed fényében
meg kell, hogy lássam
az ígézet pillanaton-túli sugarát.
Oly törhetetlennek érzem
kezed ívén a csillanó időt,
hogy öröknek gondolom az érzést,
mely a teremtés összhangzatának
létakkordjából kinőtt.
Máskor meg kétségek özönét sejtem
homlokod tükrén.
Csodálkozom is ezen.
Duzzogó istennek látlak,
s a szívedben kuporgó angyalt
észre sem veszem.

Galló Kovács Zsuzsanna

versei

kemence

nagypapa azt a zöld csizmanadrágot szerette legjobban,
amiben gyalog jött hazáig, nem megszökött, mesélte,
csak a csapata hagyta el a visszavonulásnál

a zöld nadrágot hordta télen-nyáron,
ez volt rajta akkor is
amikor a kis ruszki katona nyemcki!-t kiáltott,
s ráfogta fegyverét

ordított a kertből, hörgött ijedtében nagymama,
s mire odafutott kitépni a fegyvert a katona kezéből,
az már nem volt sehol

egy pillanattal azután, hogy meghagyták életét
nagypapa folytatta az etetést

ha az utca felől csizmák kopogása
üvöltő férfihangok, kutyák vonyítása hallatszott
nagypapa fejvesztve rohant
az udvarvégi kisház kemencéjébe

minden kemencében nagypapámat látom
zöld csizmanadrágban, fázva rettegve,
csontsoványan, gémberegett lábakkal
kucorogva túlélni a háborút

Este

este
leáldozóban
a nélküled múlt
álom kezdődik
veled
éjszaka megint

érintés

a nap csillogott a Duna vizén
színes csónakok úsztak el
szemünk előtt

régi illatot hozott a májusi szél
messze repült arcod ívével
szívemből az érzés

búcsút intő ujjaid
lágyan simították
kapaszkodó kezem

hiányod hozzám ért
s nem enged el
azóta sem

nem

három napja
nem gondoltam rád
nem láttalak
álomban sem
jönni felém
sem elmenni
tőlem messze
s emlékeimben
sem kerestelek

három napja
nem jutottál eszembe
nem éreztem hiányod
lúdbőr hidegségét
minden porcikámban
mint halálad óta
szüntelenül
rád gondolva
nélküled

Kun Tibor

Mindannyian a csillagok alatt

Egyenesen menni
Előre tovább és
Közben beismerni a
Tényt, hogy meg kell
Keresnünk mindig a
Fényt, miről nekünk már
Annyit beszéltek, hogy
Ott van magasban a
Felhők felett és míg
Nem tudunk odáig
Elrepülni egyenesen
Addig meg sem
Ismerhetjük elevenen

Mégis beszélnek róla
Templomokban
Zsoltárokbán, hogy
Létezik, hogy ott van
Hogy meg van írva, így
Eljutnunk oda mégiscsak
Szabad, mert ha fáj is
Beismernünk néha, attól
Még igaz, hisz' le is van írva
Mí egyik vagyunk
Mindannyian összefonva
Itt, a csillagok alatt

Múló gyönyör

Lepedőbe csavarod féltett
Álmaid, selyem párnádra
Hullnak nyakadra felfűzött
Titkaid, hajadból kifésülöd
A múltó gyönyört
Gyöngyházadban egyedül
Te vagy örök

T. Ágoston László

Misi szeme fénye

Szegény Bordás Misi eleve gyengén látónak született. Különböztetve életerős, virgonc baba volt, a védőnő szerint fejlettebb is a koránál, csak amikor fölfedezték nála ezt a kis látáshibát, akkor ragasztották rá a sajnálkozó szegény jelzőt. Ki? Ki? Természetesen a nagyanyja, aki azt is tudni vélte, ki követte el az orvosi hibát.

Amikor óvodába került, csúfolni kezdték a csoporttársai a szokatlan szemüvege miatt, ami jellegzetes karaktert adott az arcának. A hallása és a tapintása viszont olyan kifinomult volt, hogy az óvónő nem győzte dicsérni. A gyöngyfűzős, meg kockakarós játékoknál mindig ő volt a legjobb. Nem is beszélve az „erre csörög a dió, arra meg a mogyoró”-ról, mert abban végképp verhetetlen volt. Ő magyarázta el a társainak is, hogyan kell csinálni.

A szülei elfogadták olyannak, amilyennek született. Egyedül a nagyanyja, a Fóti Sára mondogatta úton-útfélen, hogy biztosan a szülésnél a bábaasszony fogta meg rosszul, vagy amikor az inkubátorba tette az orvos... No, de hát azt se lehet tudni, hogy a Bordásék génjeiben mi lakozik. Az ő családjuktól biztosan nem örökölte a hajlamot, mert az ő apjának olyan szeme volt, hogy reggel fölment a szőlőhegyre kapálni, dél körül onnan lenézett a toronyóraóra, és mire megkondukt a déli harangszó, ott ült a konyhában az asztalnál a gőzölgő leves mellett. Neki meg még most, hatvanévesen se kell szemüveg. No, hát akkor honnét jöhetett ennek a szegény gyerekeknek ez a fogyatékosága?

Az apja egyre ingerültebben hallgatta az

anyós kifakadásait, nem éppen hízelgő okfejtéseit, de nem szólt vissza, nem szította a tüzet. Szakfolyóiratokat böngészett a könyvtárban, orvos ismerőseihez, neves professzorokhoz fordult tanácsért. Megfogadta, hogy addig nem nyugszik, míg valamiféle megoldást nem talál a fia bajára.

Hosszú évek kitartó kutatása, utánjárása eredményeként sikerült is bejuttatnia egy nemzetközi kutatóprogramba, amelyik jelentős javulással kecsegtetett. Misi több szemműtéten esett át, s mire eljött az érettségi felkészülés ideje, alig lehetett megkülönböztetni az ő szemüvegét a társaiétól. Ugyanazokból a könyvek-ből ugyanúgy készült föl, mint a többiek. No igen, hát majdnem ugyanúgy... Igaz, az arcok, meg az alakok homályosak voltak előtte, a világból is csak foltokat látott, de neki már ez is újdonság volt. Mondhatni, út a mennyországba.

S ha már a mennyországnál tartunk, volt benne egy kis angyal is, a Réka. Ő is szemüveget hordott, és egyfajta csodálattal nézett föl Misire. A magabiztosságára, tudására, humorára, atléta természetére, szép arcára. Mi tagadás, a tanulóbarátság-ból szerelem lett. Azaz, hogy csak félig, mert Misi is érzett valami hasonló bizsergés a szíve tájékán, de még nem merte elfogadni ezt a szép álmot. Attól félt, hogy egy nap fel kell ébrednie, s kiderül, hogy ez a kedves, szép fiatal Réka talán nem is olyan szép és kedves, mint amilyennek mondják, vagy ha igen, nem éppen egy ilyen látás-sérült társra vágyik, mint ő. Inkább egy biztos barátság, mint egy bizonytalan szerelem...

Egy nap különös mosollyal fogadta a kutatást végző professzor, és elmondta,

hogy hamarosan neki is engedélyezik annak a lézeres látásjavító műtétnek az elvégzését, amelyiket Amerikában már sikeresen alkalmaznak, és ő is megtanulta. Ha vállalja, rajta segítene elsőként. Így feküdt be a fiú május elején a szemklinikára, és a professzor elvégezte a műtétet. Ragyogóan sikerült minden, de beszélni csak akkor szabad róla, ha lekerült a szeméről a kötés. Az orvos úgy látta jónak, ha hétfőig rajta marad, de ettől még a hétvégét otthon töltheti szigorú szülői felügyelet mellett.

A hírre, hogy Misi látni fog, a vasárnapi ebéd után összejött a család, meg a rokonok, barátok, hogy lássák és bátorítsák őt. Annyian voltak, hogy alig fértek el a nappaliban összetolt asztalok körül. S ha már ott voltak, előkerültek a családi legendák is. Természetesen minden történet a szem körül forgott.

- Emlékeztek a Búza Sanyira, akinek a Mező soron volt a háza? - kérdezte a kertszomszéd.

- Azzal a szemes vaskerítéssel, amelyikben mindenféle minták vannak? Olyan, mint egy papagájkalitka - bölintott rá huncut mosollyal a szomszédasszony.

- Azzal. Na, hát ez a Sanyi élő példa arra, hogy mennyire a szemesnek áll a világ. Katona volt, kivitték a frontra, orosz fogságba esett, és csak valamikor negyvenkilencben, vagy az ötvenes évek elején került haza. Akkorra meg már megtörtént a faluban a földosztás, és neki persze egy ölnyi se jutott. Fölment a községházára reklamálni. Ott meg azt mondták neki, hogy találjon ki magának valamiféle foglalkozást, és kiadják hozzá az iparengedélyt. Azt felelte erre, rendben van, ott az a lebombázott három úri kastély, aminek már félig elhordták a falát, azokat adják oda neki

bontásra. Megkapta. Összeszedte a piactér körül ögyelgő legényeket, és elkezdték bontani a kúriákat. Aránylag olcsón lehetett nála ajtót, ablakot, meg téglát kapni. Több ház felépült abból a környéken. Például az övé is.

- És miből lett a kerítése? - érdeklődött a nagymama.

- Az meg úgy volt - lendült bele a mesélésbe Tibi szomszéd -, hogy régi barátja volt a vasgyári sajtoló üzem vezetője. Hatalmas vaslemezekből nyomták ki a különböző alkatrészeket, meg ami kellett. Némelyiknek egészen jó tulipánt, meg más virágot formázó alakja volt. Azt mondja neki: „te, Béla, nem adnál nekem néhányat abból a lyukas lemezből?” Miért ne adott volna? Ott rohadt a hulladékmez az ócskavas telepen. „És ha néhány ócska vasoszlopot is adnál hozzá, adnék érte egy kétszárnyas ajtót, meg egy ablakot.” No, hát így lett a Sanyinak olyan csicsás kerítése, hogy még most is a csodájára járnak.

- Még a tájmúzeumba is bekerült a neve - kottyant közbe a sógor.

- Be hát, de nem a kerítés miatt. A téglája került a vitrinbe. Ahogy bontották a kúria falát, a Sanyi le is pucoltatta a téglát az embereivel. Így többet kérhetett érte. Az egyikben találtak valamiféle címert, középkori évszámot, meg valami írást.

- Nem valamilyet, hanem az itt működött tégláégető manufaktúra nevét - mondta a jól értesült sógor. - Ennek alapján kezdtek el kutatni a régészek. Rögtön kelendőbb lett a téglá. Így lett Sanyi híres ember, meg jómódú iparos.

- És a Bayer Gyurira emlékeztek-e? - emelte koccintásra a poharát a szomszéd

Vince.

- A zöldségesre? - nevetett föl harsányan a másik sógor. - Hát persze. Sokat röhögtünk a hülyeségein. Ő ment a segéddel vidékre a zöldségekért, az asszony meg árulta a piacon. Az artézi kút mellett is volt egy boltjuk.

- No, hát ez a Gyuri olyan vaksi volt, már elnézést a szóért, hogy volt neki vagy hatdioptriás szemüvege. Viszont olyan hiú ember volt, hogy nők előtt nem nagyon viselte. Egyszer elmentek Sárrétre paprikáért. Ott meg éppen egy nagyon csinos, faros-bögyös asszony fogadta. A Gyuri azonnal eltette a szemüveget, és mondhatni szag után követte a menyecskét. Ő meg égre-földre dicsérte az áruját, hogy ilyen finom, meg hatalmas paprikái még soha nem teremtek. Ki is zsarolt a Gyuriból vagy másfélszerez felárat. Hiába hűmögött, meg bólogatott mellette a segéd, ő csak simogatta a menyecske farát, és úgy foghegyről odaszólt a társának, hogy pakoljanak, amíg ők elintézik a pénzügyeket. No, haza is értek szerencsésen az extra szép áruval, de a segéd egy mukkot se szólt hozzá egész úton. Mutatja a Gyuri a feleségének, micsoda jó üzletet kötött. Az asszony nézi, nézi, aztán megszólal: „Rendben van, de hová tetted? És honnan való ez az apró szemét?”

- Úgy tudom, pofon is csattant a végén - tette hozzá Vince.

- No, hallod, a Gyuri elnézéseiből gyakran adódtak csattanós nézeteltérések... Magyarán szólva időnként megverte az asszonyt.

- A hagymamézes felvásárló esetét hallottatok? - simogatta meg az unokája fejét az idősebb Bordás. - Az ifjabbak biztos nem, mert ez is van vagy ötvenéves

történet. Akkoriban a minisztériumból írták elő, mikor, hová, mit kell vetni. Zúgolódtott is a falusi nép, de nem volt mit tenni. Így történt, hogy nálunk is hagymát kellett ültetni a patak menti völgyben, az erdővel szemben. Az a föld még soha nem termett hagymát. Csodák csodája, mégis kivirult és virágozni kezdett. Akácvirágzás idején jöttek a méhészek, lerakták a kaptárokat, de a méhek nem az erdő felé szálltak, hanem a hagymavirágra. Lett is nekik egy rakás kesernyész ízű, csípős, bűdös hagymamézük.

- Bűdös méz? És mit kezdtek vele? - álmélkodott az édes szájú Éva.

- Már ott tartottak, hogy beleöntik az egészet a patakba, hogy legalább az edény ne vesszen kárba. Ekkor jelent meg a faluban egy különös felvásárló, aki negyed áron megvette. Nagyon örültek a méhészek, hogy megszabadultak ettől a nyúgtól. Aztán két hónap múlva jött a hír, hogy a pasas valami nagyon magas árat kapott érte a gyógyszergyártól. Olyan hatóanyagot találtak benne, amit eddig csak külföldről tudtak beszerezni.

- Látod, így lehet meggazdagodni... - bólintott rá a fia.

- És ez még nem a vége! - mosolyodott el az öreg. - Hamarosan meglátogatta a felvásárló a patikusokat az apró üvegekbe töltött hagymamézzel, ugyanis csak a felét adta el a gyógyszergyárnak.

- Rafinált kereskedő... - így a szomszéd

- A toroktisztító csodaszert pult alól árulták. Természetesen patikai áron. A következő tavaszon minden méhész Makó környékére akarta vinni vándorolni a méheit.

- És, elfértek?

- Nem tudom. Úgy emlékszem, valamilyen okból mégis meghiúsult az üzlet.

Misi jókat mosolygott ezeken az ókori történeteken, s szinte el is felejtette, miért van kötés a szemén. Másnap reggel a szülei visszavitték a klinikára. Réka is elkísérte. Nagy izgalommal várták a kezelő előtt, vajon milyennek látja majd a környezetét a műtét után. Először bizonytalanul pislogott, körbeforgott és a fejét csóválta. Nyilván bántotta még a fény a szemét. Aztán egyre tágabbra nyíló szemmel nézett körbe és elfúló hangon suttozta:

- Professzor úr, én látok! ...

Aztán a szüleihez fordult. - Anya - simította végig az asszony arcát - érzem, hogy nagyon szép vagy, de azt nem, hogy ilyen gyönyörű a hajad... - Végül körbejárta és megpörgette Rékát. - Mindig tudtam, hogy szép vagy, jó vagy. Azt is, hogy diót lehet törni a fenekeden, de mától azt is tudom, hogy valóban van Isten. Ő teremtet ilyen gyönyörűnek, és nekem...

Fóti Sári, a nagyanyja, otthon várta őket. A kedvenc csirke paprikásával örvendeztette meg a most már nem is szegény unokáját. Végére is ma egy egész világgal gazdagodott. (És úgy zárójelben szólva már a Bordáséknak is megbocsátotta a génhibát.)

- No, mit látsz? - kérdezte a lábos fedelét megemelve.

- Tökéletesen látlak téged, drága nagy-mamikám, a rotyogó paprikás csirkét, sőt még azt is látom, hogy akármilyen gondosan pucolgotod is az ablakot, mindig marad rajta néhány pötty, amit nem tudsz eltüntetni.

Lukács Mária

Fényörvényben

Engem mindenki másképpen lát,
félre fésül tekintetével,
és ha egy kicsit felengedek -
hullámod tart tenger ölében.

Csillaghulláskor majd bejöhetsz,
hozzám vezet téged a tejút;
ég kosarában kifli a hold -
angyal szól - le is út, fel is út.

Még visszafordíthat az ábránd,
kezemben tollal útnak ereszt;
fény-küszöbhez érhet a léptem
és sírni fog majd minden vesztes.

Nyíljon az ajkad, szót rebegeten,
érjen véget a csendes eső,
vörös palást takarja vállam,
csillagom legyen lélekeróm.

Rendszerint

Utadba kerültem
Isten látta koldus
lelkem fordította
és édent varázsolt
a pokollal szemben
hajóját kötötte
tatja lett fekhelyem
a föld majd ha rendül
mentőövét dobja
és összecsomózza
nem jöhet már senki
szándékát vérevel
kimossa fény-testben
így táplál majd elold

2014. július 20.

Vasi Ferenc Zoltán

1956 – A szenvedés alkímiája

A lélek szenved. A lélek újjászületik. A léleknek titkai vannak.

Errefelé valójában senki sem az, Aki. Kényszersorsok. Álca-ábrázatok. Átböjtölt el(v)nyomás. „Kelet-európai rehabilitáció/ez a kreatív szuperimitáció.”

Isten, ember és Állam – teszi mindegyik a maga dolgát.

1958. november 15. – mára: becsületében helyreállított gyásznap. Akkor, ott, 7 óra 48 perckor a hóhér nekifogott „munkájának”. Heten kerültek sorra. Heten! – mint a gonoszok? 8 óra 33 perckor már végzett. Varjak rikácsoltak az udvaron.

Lenkötélen himbálódzó hét novemberi hajnal.

*

Levetett katonacsizmák lépnek, Emlékezés, eléd. Nincs közös emlékezés. Mindenki magát igyekszik visszahallani a valóságból. Épp az álmok ideje kísért – éjszaka van. A papír fölött virrasztok, s az 1990-es évet ébresztgetem. Ma már nem beszélgethetek apámmal. Meghalt. Nincs?

Maradt itt sok elvarratlan szál 56 viszonylatában. Magam lelkével kell elbeszélgessek.

1956 - A szenvedés alkímiája/2.

Sokáig nehezteltem rá – mért kellett élete meghatározó eseményéről, a forradalomról és börtönveiről oly kitartóan hallgatni. Vajon amit eltagadunk, amiről

nincs tudomásunk, az nem hat?

Akkor ott '90-ben, a 301-es parcellában: hívott, kísérem el zarándoklására, tartott az elérzékenyüléstől – alig pillantottam az arcába. Egy ismeretlen „víz” partján álltam. Ő pedig sírról sírra navigálva, a maga különös gondosságával azonosította be a neveket a tévéből-újságból rekonstruált térképével. Pár nap múlva aztán összerendezett vonásokkal már egykori bajtársai társaságában tért vissza tisztelettevésre a gyászévfordulón – koszorúval, gyertyával, emlékekkel, megtalált kézfogásokkal.

(Minden folyót összefog az óceán).

Ő mondta az ünnepi beszédet: „Nem voltunk hősök, csak kötelességüket teljesítő honvédek.” Azóta évről évre összegyűlnek, fogatkozóban, de mégis!

Kérdem magamtól: Milyen csillagmozgások terelik majd fiam, Vasi Szabolcs Péter sorsát. A mesék modorában majd nyílódzó értelmének, mi történhetett szerintem abban a sorsdöntő esztendőben apámékkal, s tovább, a családokkal, az Országgal. Hát kezdem:

Egyszer régestelen-régen a Medvét megszállta a vágy, hogy hosszú téli álmára készüljön, elhatározta tehát, máshol ő nem horkol, kizárólag s kivált az ország Házában. Cammokált hát, tövisek teremtek talpában, jutott egész Soroksárig, ahol is pár „kutya” magyar rávakkantgatott. Őket később e vicsorgásukért kitagadta a behódolt, gyomortelt falka.

1956 - A szenvedés alkímiája/3.

Amilyen az úr, olyan a szolgál! S a sinter is egy törvényerejű reggelen a kötelet nagyon szorosan meghurkolta... Ott! – és

akkor! – látta-e, csodásmetamorfózis, – ezeknek a kivert ebeknek tündökletesen emberi volt az arca...

A lomha erdőben aztán háborgott a Medve tudattalanja. Tetszik majd a mesém? Biztos, hogy nem. Addig is elősorolom a tényeket, míg a csecsemőkben megnő az értelem.

Elsőként Magyar János, majd Kálmán Dezső és Kicska János és Rémiás Pál és Szabó Pál és Szendi Dezső és legvégül Mecséri János.

Katonák voltak. Ma vértanúk.

A történelemlékek jegyzik 1956. november 4-ei győztes (?) csatáját, már most középiskolai jegyzet.

A Belváros védelmére, Budapestre rendelt esztergomi 51-es légvédelmi tüzérszázad tagjai Jutadombnál vették felállásaikat. Tökölről érkezett a szovjet hadoszlop, senki sem sejtette, hogy a járművek egyikében ül a letartóztatott Maléter Pál, honvédelmi miniszterünk.

Onnan lőttek először. Ágyúink vissza „ugattak”. Az adok-kapok után, szerte a felszaggatott földön elterült halottak, jajongó sebesültek. Az egymásnak ugrasztott Eszmék vérvalósága.

A szabadságharcot végül leverték. A megtorlás Mecséri ezredet 51 katonájával perbe fogta. A kivégzettekén kívül a többiekre hosszabb- „rövidebb” börtönbüntetés várt.

A nehéz sors nem mindig átok. A lélek szenved. A lélek újjászületik. És most már a Gyásznapokról lehet és kell is megemlékezni... beszélni.

Beszélni. Míg van kivel.

Az is arany!

Terror, mécses, ólomlant

Sír Földanya. Itt is, ott is sebek esnek rajta. Szekeres tizedes haslövést kapott. Tizenegy szovjet lélekre rácsukódik az örökjég doboza.

Maléter: Honvédjeim, itt vagyok. Tökölről hoznak, de hova? Miért tömbösödött így Európa? Keserű íz a szájban. Forradalmi Carpe diem.

Szabadságharc!

Most már az. Ne hagyj magad, magyar! Kész vagyok meghalni. Mecséri is. Ő is Tökölön tárgyalt az éjszaka. És most az ő légvédelmesei...

No, nem baj! Vivát! De nem.

Élni kell. Szenvedni. Meghurcoltatni. Verőlegények öklében hagyni az országot.

Mi is van addig?

Apám a 10. rendű vádlott. Csak úgy. Első fokon 10 év Márianosztra. Korábban szabadult. Nővérem szabadította ki a börtönből 1961 adventjében. Anyám méhében fogant az álom, hogy majd így lesz. Apám már érte is harcolt. Értem is. '57-ben összeismerkedtek. Rabkenyéren élni.

Áramszünetben a gyertyák mindig valakiért égtek. Csonkig. Hiszen hosszú az áramszünet. Gyülekeztek... Egyedül, egyedül. Egyedül!

Most mi van? Hány év?

Hány rovátka a falon?

Megtettük? Meg.

Jogtalanul?

Szeretlek Isten, Apa!

Anyá, állj mellé. Szükségeitek lesz egymásra. Unokáitok lesznek...

*

Móritz Mátyás

versei

Mi van ott?

Apai nagymamám emlékére

El lehet azt beszélni, hogy mi van ottan,
vagy dadogjon az ember ügyefogyottan;
hiszen azt kérdezi most szinte mindenki:
lesz ki a paradicsomot megteremti?

Lesz ott majd jó, amit mi megtalálhatunk,
lesz kikötő, ahol majd partra szállhatunk;
vagy ébredjen fel a lelkünk aggodalma,
hogy nem találunk választ versbe, se dalba?

Lesz ott majd csillag, ami fénybe öltözik,
amikor lelkünk a földről elköltözik;
vagy a kín lesz majd, ami minket ott éget,
és nem lelünk majd semmilyen üdvösséget?

Érdemes egyáltalán szólni a tervet,
hogy üdvözülést hozzon, ahogy kegyelmet;
vagy az ember olyat hiába is kérdez,
hogy lesz-e ki irántunk szánalmat érez?

Ott az ember ne is foglalkozzon mással,
csak a szörnyűséges fogcsikorgatással;
mi van ott, és ugyan miben lesz majd részünk,
ha bármerre fordulunk, bármerre nézünk?

Alkalmasak leszünk emberi szerepre,
akik előtt nincs titkoknak semmi leple;
lesz ott majd részünk gyönyörben és kéjben,
vagy süketen fülelhetünk majd az éjben?

Ki lesz az útmutatónk és a mesterünk,
és mire lesz majd ott elég a fegyverünk;
megbocsátható a vétség és a büntett,
hogy elbaltáztuk paradicsomkertünket?

Lesz aki rólunk az út porát lemossa,
az éjszakáknak lesz ott vége és hossza;
mi van ott, és mi vár az emberre akkor,
ha már a költő is kifogy a szavakból?

Ki lesz mesterünk, parancsolónk, vezérünk,
ha majd a nagy és sötét erdőbe érünk;
ez a sok kérdés is majd hegyesre kopik,
és végül eljutunk majd a csillagokig?

Mélységek

Félek, – de nem az árnyak nagy sorától,
mert számomra minden olyan idegen;
még csak nem is az alkonyórától,
vagy a mély bánattól, mely rokon velem.

Az örvény rémít, mely dobálja gályám,
vágyaim a beteg szívemben laknak;
úgy hánykolódom a habok dagályán,
nincsenek akik értem zokoghatnak.

Magamon a bilincset meg nem oldom,
hogy tőlem ki véd meg, – nincsen felelet;
ólmos önmagamot rettegve hordom,
gondokkal evezve a mélységek felett.

Ugyan kit érdekel...

A poéta szíve, ami tízbe törik,
a kutya, kinek a kölykét vízbe ölik;
a cigány, aki a bánatát zokogja,
a tűz, ami az utolsókat lobogja.

A háborús hős rozsdás kintüntetése,
az árva gyerek, az az Isten verése;
az öngyilkos néma segélykiáltása,
a bűnösök fején az Isten áldása.

A rózsaszál a temetőben száradó,
a gyáván, önmaga ellen sem lázadó;
a koldus lyukas és üres fejfedője,
az anyák egyre mélyülő szemredője.

A nagy vihartól recsegő ablakkeret,
az akiben csak a sötét magány nevet;
a költő, aki mulandóságot köpül,
míg feje körül szavak villáma röpül.

Megváltás

Mosd le lelkemről a
mindennapok porát,
fűzd fel nyakékedre
a napjaim sorát;

segíts felismerni
minden igazságot,
támaszd fel a szívem,
amely élni vágyott.

Ne zárd el előlem
legdrágább kincsedet,
ne legyek csepp, mit a
tenger partra vetett;

legyél a megváltás,
tegyél mindent jóvá;
tedd versemet széppé
és maradandóvá.

*

Botos Ferenc

A kilátó

In memoriam Csergező Pál

nehézbombázóként
zúgó szarvasbogár
kőkörccsin lila fátylán
remeg egy vízcsepp
lengő árvalányhaj
kottáz tiszta hangzást
ahol vadkan csörtet
sűrű ciheresben
kilátó a szélben
vörösfenyő vitorla
szelíd hegyek között
rád emlékezik

Magyar október

In memoriam Krassó György

egy utca azóta
örök legenda
az asztal felett
a fejünk összeért
én elmerültem
ezüst glóriában
– Hozd el amit írtál...–
mondta, majd
odafordultál egy
gyönyörű leányhoz
a falon Ági rajzai
a földön rölapok
legközelebb a ravatalon
látalak újra

Dorine Osteen

Álarcosbál

Egy éve folyamatosan csak arra tudott gondolni, hogy ő a legboldogabb nő a világon. Az összes kép, az összes szín, minden illat mögött, ami a fejében volt, ott zsongott az érzés, és legszívesebben kibújít volna a bőréből. Szóval boldog volt. Nagyon.

Az egész akkor kezdődött, mikor megismerte a férfit, és akkor vált teljessé, mikor az ujjak, amiket annyira nagyon ismert és szeretett, felhajtották a finom menyasszonyi fátylat az arca elől. Akkor biztos volt benne, hogy ennél nem létezik nagyobb boldogság, ám abban a pillanatban, hogy csókban összeforrta a férjével, rá kellett döbbsennie: tévedett. Olyan tökéletes volt, annyira reményteli, a jövő napkorongként tündökölt a feje fölött. Bármit megtett volna a férfiért, még meghalni is készen állt, csak hogy megóvja őt. Ha erre gondolt, a szíve hevesebben kezdett dobogni, az arca kipirult, a karjain felálltak a pihék. Mindig úgy volt vele, hogy ha esetleg eljönne ez a pillanat, lehunyná a szemeit, hogy a borzalom helyett az örökké mosolygó, meleg barna szemeket lássa még egyszer, utoljára. Vagyis igen, ő készen állt a halálra a kedveséért.

A boldogság következő hulláma akkor tört rá, mikor a kezébe fogta a pozitív terhességi tesztet. Úgy tekintett rá először, mintha törekeny hóvirág lenne, ami éppen kidugta a fejét a jeges kéreg alól. A tavasz hirdette számára: rózsákat, illatokat, hazatérő fecskéket, hatalmas gólyákat. Sugárzó arccal futott a férjéhez. Akkor éppen a nap-

paliban találta, tévét nézett. Azt hitte, ő is örülni fog, vele együtt, ám nem így történt. A férfi ahelyett, hogy megölelte volna, megütötte.

A fájdalom úgy áradt szét az egész testében, mint a repeszek a lelőtt vad húsában. Nem értette. Nem tudta, miért történik mindez, és a harag helyett egyszerűen meglepettséget érzett. Remegve állt a kanapé mellett, őt bámulva, bele a barna szemekbe, melyek most teljesen máshogy festettek, mint eddig.

Megkérdezte, miért tette, de válaszként csak megint ütést kapott. Sírni kezdett, feszengve, görcsölve könnyezett, a lábai kivitték a szobából, ki a házból, az utcára. Mezítláb futott valamerre, a fák és az ég alatt, egyedül a felhők kísérték, senki más. Az emberek megnézték maguknak, de nem foglalkozott velük, csak rohant, minél messzebbre a kérdésektől, amik kérlelhetetlenül rajzottak fel a bensőjében. Talán bűn az, hogy kisbabát vár? Vagy a férje nem vágyik valódi családra? És akkor most mit kéne tennie? Vetesse el? Nem, arra gondolni sem akart. A gyermekét hordta a szíve alatt, a férfi gyermekét, akit szeret. Vagy nem szeret?

Ahogy a futás következtében egyre jobban kifáradt, végre lassítani kezdett. A szíve pumpaként dolgozott, az életet lükettette vissza kimerült testébe, ám minden egyes dobbanásával ő egyre inkább érezte azt, amiről úgy hitte, sosem fogja. Harag, gyűlölet vette át a mindent elsöprő szeretet helyét.

Már sétálva szegte keresztül az utat, mikor rájött valamire. Mi van akkor, ha mindaz, amit eddig látott a férjében, csak álarc volt? Mi van, ha a kedvesség fehér

festékként simult a fekete vászonra, ami eltakarta a kedves szemek körülötti sötét hegeket? És ha a selyemfonál, ami a gondoskodás koszorújaként fonta körbe a méz barna tincseket, végig töviseket rejtett maga alatt?

Úgy érezte, a világ összes könyörtelensége az ő arcán gördül le egyetlen könnycseppbe összesűrítve. Egyszerre minden bántalmazott, csalódott nő fájdalmát a magáénak vélte. Biztos volt benne, hogy a kegyetlenség késként mélyed azok testébe, akik átestek mindezekben. Tudta, hogy rengeteg ilyen, álarcosbálhoz hasonló házasság létezik. Kedvesnek tűnnek, mikor felkérnek táncolni, de ahogy a kezük a derekdra simul, a körmük a bőrödbe mélyed, a véred kiserken, ám nem engednek el még akkor sem, mikor a kúr véget ért. Az álarcuk a kedvesség, és ő nem látott be mögé. Túl naiv volt. Ki tudja, mi vár rá ezek után? Talán menekülnie kell.

Lecsúszott a földre az egyik ház tövében. Nem akarta tovább táncolni a keringőt, aminek a nyomai még mindig az arcán égtek. Égtek, akár a tűz, és egy pillanat erejéig megfordult valami a fejében.

Esetleg eltakarhatná őket egy álarcval.

Németh Dezső

Láttelelet

Rácsos idő rab világa jó,
lehajlanak sárba a rózsák ;
s ideges szelek rikoltozzák,
hogy lemeztelenült az idő.

2014

Vasi Ferenc Zoltán

Kegyelmi víz

Sírnak a fák, a templomok,
hogy Isten egyszer elhagyott.
Fekete kalapot emelnek rám –
Jobb napot!

S úgy görgetik vállamra az Eget,
mint Ádám csontjaira a hegyet.
És az én arcom évszázados avar –
bőröm fehérsége takar;
és sötétlő lelkem korhadt ág...

– fagy hasogat.

Bár felmelegítenélek –
Sohalánghervadásban
a hideg jeget!

Gyászból jubilálva

Nagyanyám, anyám, apám
szépen odalettek,
beálltak a sorba, a halálmenetben
emelgetik lábuk, közben testük
földben porlad – meghülyült a vers.
A sírás évtizede volt,
2000-2010, mit egy gyerek végigélhet,
s elszenderül, mert halálos lélek.
Ahogy olvasom a Mecséri-per
apám tákolta iratait,
rázkódik a vállam,
fetrengek túlfeszített hisztériában.
Egyedül.
Sorstalan sorssal verten. Ez van!
Nemhogy sok semmi, igenis minden.
A kard keresztje s a hit erejétlensége.
Könnyes könyvek, sárguló levelek.

Lelkes Miklós

A váróterem álma

Nikolits Árpádnak

A váróterem piszkosak, kopottak,
s nyüzsgésben is horkolnak, alszanak.
Ha fülükbe szuszog tolató mozdony,
ez nekik nem ébresztő pillanat.

Álmuk? Az ország. Most: Kifosztottfalva,
s bunkós góggel nagyot játszó király,
balesetek között dőcög a szennyes
vonat, – lejtőn nem tud megállni már?

Igen. Meg olykor filozófus-álom
a világról: poggyásza elveszett
(vagy nem is volt, csupán csak képzeletben?),
melyben erkölcs, józan ész, szeretet.

Az utasok? Néhányan padra dőlnek,
másoknak meg az álom kézbe ad
egy-egy féldecit, merő megszokásból:
– Ez az élet, komám, idd le magad,

mert vonat úgy van itt, hogy soha nincsen,
csak ripacs plakát a falon! Kilóg
lóláb álomból, és a valóságból:
nem érkeznek meg az elindulók!

Váróterem. Vak ablak, szürke hályog.
Alvók dőlnek egymásnak a padon.
Egyik felébred, a világra mordul.
Csak nagyot köpni jó az alkalom.

Váróterem. Veréb száll. Varjú károg.
Könyörgő szemmel megáll koldus eb.
Egy újságlapon bibliás bohócok,
tömött zsebekkel, álszent híresek.

A valóság: álom. Kifosztottfalva.
Ország, mit szív, ész, Isten elhagyott,
s ahol a Bűn már lassan elfeledtet
sortűz múltat, kivégzőosztagot,

s hogy pántlikás, vérvágyó háborúkat
kik hoztak és miért. Az értelem
kérdézné, de körben valóság-álom:
már mit sem váró közöny-váróterem.

2014

Barcs János

Megérkeztem

Minden madárnak rokona vagyok,
csak fölszárnyalni elfeledtem.
A földön halk-csöndesen ballagok,
s az aszfalton megfeneklettem.

Sokszor jártam csámpás csapásokon:
de átlátva sűrűbb lombokon...
Rossz felé indultam, most belátom,
tévelyegtem csalfa dombokon.

Gondom baktató csöndben cipeltem,
s vonultam síkos partokon át;
a gyötrelmeim közt menetelve
kiharcoltam ős-jussom jogát!

Végre megérkeztem: üzenettel!
Zord parton törpékkel fogtam kezét.
Vendégségben éltem kis hegyekkel,
és befogadott a költő-sereg!

Utóirat:

Vállunkra vettünk világnyi gondot,
s így lettünk boldogtalan bolondok!

Szigethalom, 2011. október 6.

Péter Éva Erika

Túl mély

Még fel-felriadlak. Összerándul parttalanságom, s homlokomra csipkét ver az éj. Arcom keret és benne tágul az álomban maradni kényszer, de kinn roppan a hajnal, recseg és egyre csorbábbak a reggelek. Megint az az alkalmi nap csorog, megint hasadnak felhő-foncsorok. Lejtő van, nincs percnyi támaszték; félelmeim hozzád: hazarángatod. Akkor megmerülnénk, de túl mély az ég, s a felszínre húzott igazunk halott.

Néhány vasárnap

Az éj leváló bélyegén az évek megérkeznek, de ki tudja hova. A folyton semmit keresőknek köszöbtelen és ködbe vész hona.

Magukba fáradtak céljaink. Ha voltak. Minek felmutatni az együtt asztalán. Visszafutnánk az elhullott perceken: itt is, ott is zsebetett magány.

Te adsz a szavakra néhány napos oldalt, de szíved tükreidtól eltrehányult. Én nem látom széttört tükreimet, alig-lélegzetem rég elárvult.

Lenni kéne valahogy másképp, ahogy a szívárvány esőhöz igazul, hol pár vasárnap összegyűl szemünkben, elfolyik a nyárral, aztán visszahull.

Későn vadítottál

Úgy tettél mintha. És feldühöngtelek. Kövek gurultak a szó udvarán, törekenységünkön, hogy legyen meleg, komorlott egy sápadt lámpányi talán.

Akkor nem ismertél, mikor én fel, azután már összevissza vártunk. Az úgyismindegy hibával – fölénnyel, mert csak az segített, annyira találtunk.

Minek kell mindent kimagyarázni. Én elmásulok és te nem az vagy. Könnyebb kétfelé elhazudva fázni, mint együtt maradni igaznak. Nem lakhatod be zárt szemem berkeit. Későn vadítottál. S én nem voltam szelíd.

Tárgyitalan

Felbukkansz. Hullámzó tengely az arc. Nézem szótlanságot menekülni kényszerét, ahová abszurd módon beragadsz. Nekisziszegve kéne kirepülni, de itt a csend egy üres csésze, és önmagam kínálok. Elég-e? Árnyék kondul. Kitelik. Horpad. Minden visszafordulásban ott vagy, hogy körkörös énem keserét megköszönjem, s mert fel-felzavarlak: ára van önmagamnak, a csendtükörben, amíg a vonásokra cseppen az idő... tárgyitalan.

Halász Imre

Zöld ernyő, sárga utca

Surrogó cipőt és túsarkú cipőt
gondolok a Népligetbe újra.
Csepelen esik, az I-es előtt
bús aszfalton sárga az utca.
Sárgát virágzik már az akác.
Itt van az ősz. Már ki se vehető
meddig az aszfalt és meddig az a másik
szép zöld ernyőn pattogó eső.
Ott felkopogó éles kavicsok.
A zöld ernyő gazdáját látom:
Kacsász kedvesem. Itt is asszonyok,
akáclevél utánuk a lábnyom.

Mindnyájunkat

Csörög a csönd
esik vadul zörög
zuhog pofátlanul
kopog lemezlakatosul
méláz mintha mérnök volna
árnyékok mind s kezdik újra
a csillaggarázsban áznak
félig se kész buszalvázak
velük áznak álmok vágyak
siratják az Autógyárat

Rozsdásodik a haza földje:
Mindnyájunkat megaláztak!

Tudom

Tudom, csak az lesz halhatatlan,
amit másoknak visszaadtam,
mert övék volt, tőlük kaptam.

Csillag Tamás

Télikabátban

Olyan érzés, mint
amikor egyedül sétál az ember.
Nincs olyankor tél, utca, se házak,
se kényszerek, csak valami nagy
robinzonság, üveg és betonfolyosók
józanító robinzonsága.
Csak télikabát van, csak én vagyok,
télikabátban.
Ilyenkor sajdul, sejlík
fel bennem néha,
hogy szívfájdítón nagyokat örülhetnék
melletted, miattad.
Mit tehetnék!?
Megédesedett bennem mosolyod.
Tűnődésemben furcsamód
nyugodt vagyok:
nem sírok utánad.
Elégtétel is lehetne ez,
mint valami végső,
melldagasztó győzelem,
hogy sírhatnék akár, ha muszája,
ideje lenne.
Belecukrososodtál a szemembe.

Ha olvasnád szemem

Ha olvasnád szemem, hosszún sírnál:
rozsdaverte réten rozmaringszál.
Mellettem járod ezt a renyhe, rőt,
kínzó-európai keringőt.

Engem nézel – bennem valaki mást,
én táncot, s kimért körbefordulást.
Érdemed futhatná szebbre-másra:
fojtva véres-igazibb varázsba.

Horváth András

Scribo ergo sum

Hexameterbe
hasítom a gondjaim
és a magányom.

Insomnia

dobban bizsereg és bolyong
ágyú és harang zúg tőle
nő bennem ki ő belőle
rogyva roppan ringva rebben
csengve csattan csendbe cseppen
talán szürke talán kék volt
ég szemétől csupa kék folt
szemem szám szívem és szavam
ha volt eső ha nincs ha van
felhőlombú lelkem fázik
kócos szőke fénytől ázik
el szét össze-vissza rázza
reszketve a szépség láza
fel-le járó kelő botló
folyton árnyas folton kotló
kúszó kósza balsejtelem
ősgubanc őssejt őselem
bennem ömlő bomló rendben
keringő ködbársony csendben
kótyagos mosoly imbolyog

Aurora

Ásító esőben, a fájó
Tomporú kőutat felvájó
Fák alatt sétálni volna jó.

Távol jár és mégis oly közel
A fakó napsugár – átölel
S elereszt, mint kit a vágy öl el.

Lombokról lehulló lenge nesz
Nyikordul s ködmönszag lengedez,
Mint törött kertajtón a retesz.

Magával ránt erőterébe,
Hajnalok hús-bús éterébe,
S álmod ad csöndemért cserébe:

Pára, füst, s gomolygó köd leszek –
Sós illat, fényerdő, s ágkezek
Kavargó zugában elveszek.

Adorján György Aladár

haiku

Gyere ülj mellém,
mesélek neked minden
kitaláltakat.

kora őszi mélabú

Árva strázsafészek kihűlt ereszvilág
darázs csípte könnyes szőlőszemek
rozsdáette gyűrött diólevél
karba font megfáradt kezek
őszbe fordult múlt zenél
melynek hervadt virágait
tépdeső éber emlékezés
kottáin képes hangjegyek
ibolyaöröm bogáncsszenvedés
bennük réti virágú emberek
napraforgószárlovak nyerítenek
fogócskát játszanak hunyót
foszló dallama letűnt időnek
üresség váltja a mindentudót
cseng csendje téli jövőnek...

Tóth Katalin Mirage

Százsorszép

minden most kezdődik el
ahogy árad a csönd
felfoszlik valóságunk szála
átléphetnél szíved kitarva
s eltörölném azt a vonalat
szilánkosra zúzott szavak
fáradt fakír
meztelen lelkem nem féltem
szöges ágyad menedékem
azt mondogd macska vagyok
hízlekedem és fújok
aurából védőburkot húzok rád
hogy ne bántson a világ
jobban mint én ha megsebezlek
de neked sügom kedves
a minden most kezdődik el
hogy letéphesd
szirmonként összeragasztott
százsorszép-szerelmünket

Szántó Ilona

Virágszálaim

Lányaimnak - unokáimnak

Nem vagyok ősz hajú asszony
de lelkemben hordozom
minden gondotok
Van selyemruhám
Ti vagytok nekem
egy-egy szál virág
piros rózsa és tulipán -
Életem legdrágább csokra
mit nem mástól
ISTENEMTŐL kaptam

2014

Kocsis Marietta

Üveggolyó

Ezt az üveggolyót feléd gurítottam,
emlékszel mennyit dugtál a zsebembe?
Mindre azt mondtad arcod benne van,
csak forgassam körbe kezeimben.

Eleinte félve vettem elő, megsérthetem,
és úgy marad, mert ha megtörik a fénye,
arcod varázsa elszalad. Akkor hol
keressem? A fűnek rejtekén? Vagy
patakparton, ahol a víz zenél? Hiszen

gurul, csak gurul, mint napjaink, bár
a tekintet ott belül megmarad. S ha
meglelem, arcod fáradt mosollyal él,
tartom a fény felé, hogy még jobban

lássalak. Felfedezlek újra, s lám,
én is ott vagyok, kint rekedve bár,
de néha csalhatok. Hinni akarom,
az üveggolyó minket magába zárt,
kép a képben, talán, talán...

Ötvös László

Lélek és teremtés

Olv. Zsoltár 104

Kaszák zenéje
Madarak éneke
Bárányok rendje
Kísérnek hazafele...
S a bizonyosság fellege!
Ő vezet hazafele
És fogad védelmébe...

Áfra Piroska Csipke

Percek

A templomban harangoztak,
miközben csendben hullt a hó.
A jeges ablaknak dőltem,
kint baktatott az úton négy patkó.
Mint nagyanyám órája azon a hétfő
reggelen....
Mikor az avar az ibolyát kihányta,
s a tavasz közeledett.
Igen, az óra üteme zengett,
az ő szíve megállt, mint hó
a hegyek orma felett.
S az a nap a fekete ünnep napja lett..
De rég volt, azóta falat építettem
szívem köré..
Mégis életem szirmait messze
vitte az acél tél.
Homlokomon fekete kereszt.
Hiszek Istenben..
Bár, megidézni nem merem,
csak gondolataimon át,
Hozzá esedezem, hogy ne rögös
úton kelljen fel az Égbe mennem!

*

Botos Ferenc

RADNÓTI - SIRATÓ

elzuhant a teste, mint fűrész marta fa
a fák és az emberek egyformán halnak
gyönyörű törzsükre, ha gyilkos kéz lecsap
világgá sikoltják éhét a tavasznak

Müller Dániel

S o i l

már nem ível felfelé semmi
vagy megállt vagy alszik
pihenni egy új ismeretlennel
összeadódni
redukálódni
reggeli vízre szomjazni
mert ott zuhan le a tenger
a két medencecsont szorosában
aláhullik
kioltja a fejemben égő házat
otthontalanok
meztelenek vagyunk
kilátszódnak a belső szerveink
te kedves ismeretlen
hajnal a hasad
s méhedben lesz kedve felkelni
a napnak
hagyd ébredezni
hogy reggel ölelkezessenek
a szüzek
mint épp most mi csak feloldozva
ilyenkor csak ez jó
mert ereinkben házasodott az
endorfin s a melanin
csak el ne felejtselek
leomló táj az emlékezet

*

Szűcs Kinga Rebecca

Az igazi önzetlenség

Emlékszem, mikor még kisgyermek voltam, és nem tudtam, mi is a karácsony lényege valójában. Ma már tudom, és ezt részben nagymamámnak, de legfőképpen egy idős, hajléktalan hölgynek köszönhetem. A nagymamám nagyon mély érzésű asszony volt, és rendíthetetlenül hitt Istenben. Én kevésbé. Ő, amikor csak tehetett, templomba járt, vagy otthon, az ágya mellett térdepelve, összekulcsolt kezekkel imádkozott. Mindig hallottam, hogy mormol valamit, és egyszer, gyermeki kíváncsiságom lévén meghallgattam, miről beszélget olyan megszállottan. Megható volt, és büszkeséggel töltött el, mikor az egész imádságában a család, a szegények, és a betegségben szenvedő emberek kaptak helyet. Magának soha nem kért semmit. Minden vasárnap elkísértem őt a templomba, igaz, ő katolikus volt, én református. De nem ez számított. Ott voltam vele, és ez örömet szerzett neki. Karácsony estéjén is így volt ez. Miután a mise véget ért, a templom előtt minden ismerős és rokon egymással beszélgetett. És mit tesz egy gyermek, amikor a felnőttek felnőttesen beszélgetnek a felnőttes témáikról? Körülnéz, hátha lát valami érdekeset, vagy esetleg valamit, amin tekintetét nyugtathatja. Felfigyeltem egy síró asszonyra. Kezeiben virágot tartott. Látszott rajta, hogy nincs mit ennie, és nincs hol laknia. Ajkai kicserepesedtek, arca sápadt, beesett volt. Szinte teljesen átfagyott. A távozó embereknek osztogatta a virágot. Volt, aki hidegen elutasította,

volt, aki elfogadta, de senki sem kérdezte meg tőle, miért is sír. Nagymamám észrevette, hogy valamit nagyon mereven nézek. Nem is hallottam, mikor szólt, csak azt vettem észre, mikor gyengéden megsimította a fejem, majd kezeit a vállamra téve leguggolt mellém.

- Mit nézel annyira? - kérdezte tőlem.

- Az a néni miért sír? - kérdeztem én.

Nagymamám felállt, megfogta a kezem, és ezt mondta:

- Nem tudom, de gyere, kiderítjük.

Odamentünk az asszonyhoz. Mire odaértünk, már szinte zokogott. Az én szemeim is könnybe lábadtak. A virágjai elfogytak, így két kezével az arcát takarva sírt tovább.

- Mi a baj, kedves? - szólította meg az asszonyt a nagymamám.

- Én csak örömet akartam szerezni az embereknek azzal, hogy virágot adok nekik.

- Higyje el, sikerült is. Biztosan nehezen szerezte őket. Ez egy nagyon szép gesztus.

- De valaki pénzt tett a zsebembe. - ekkor már nagyon sírt. - Én nem koldulni akartam. Én csak adni szerettem volna valamit.

Akkor értettem meg, hogy mi is a karácsony lényege. Adni, önzetlenül. Nem számít, hogy mit, mikor, mennyit, mennyiért, kinek, kitől. Csak adni, és nem várni érte semmit.

Az idős asszonyt bekísértük a templomba. Odament a paphoz, és a karácsonyi kívánsága az volt, hogy gyónhasson. Meg szeretne volna gyónni, hogy pénzt kapott egy idegen embertől.

Pásztor Csaba

Megint

megjött az őszi
sírolt szagú
avar és sár ott
a nyomában
gyümölcsökkel
kecsegtet
színekkel bódít
mégis felkészít
a néma elmúlásra
betakar köddel
halotti fényvel
esővel enyhít
rideg magánya
állok szemlélem
irgalmazz nekem
félve
bámulok
a halál
kapujába...

Hajó

álmok- álmok
torz szülemények
a falakon lepke
a tükörben bánat
hideg van
szél fúj
előre törünk
vad vizek hátán
egy hangtalan
világba...

Az

az a kislány ki még minap
itt játszott és epret evett
most árulja a testét
tekintete fakó bársony
ő volt az kit...
agyon szúrtak....
rongycsomó vér beton
rendőrségi hír
újság cikk lett
gyászkeretes...

Pillantás a mélybe

a lopott napsugarak
támolyognak a víz
fakó felszíne
már megmerevedik
az a nő engem figyel
pedig már több éve
csak itt látom a víz tükrében
a házak vigyáznak rá
és a bohém neonfények
itt már nem fog megváltozni
bele mered a félhomályba
ki csókol kezet
ki hívja szépnek
szólalj meg vágj pofon
Ofélia ...kérlek...

Németh Dezső

Tört-tükör paránya meríti arcom

Égül-üvegül
 máriaüvegem ima-szépe.
 Végül csönd terül,
 gyermek ül Mária szent ölébe.
 Eredő-erdő csemete levél –
 öleden szerelem zenél.
 Tört-tükör paránya meríti arcom:
 parány-szép bárányemlékezet,
 máriaüvegem lángosodon
 előderülő szeretet vezet.
 De a szőlábú politika föllép:
 (civilszférára lép)
 Sebfájás, sebfélés, seblábú panasz.
 Heghaza, hegélet,
 heg-éhségtapasz.
 Vég ül házamra.
 Vég ül anyámra.
 Vég ül szeretőmre.
 Forráscsobogó vízere vedre
 végtére vérdere méregkeverék –
 Még-haza, még-föld, még-nép,
 még-isten –
 A bizalom vége:
 az államhatalom meghív ebédre.

Jégéj csökönyös szél

Üvegkék csöndajkú völgy
 ködfüstös hajzatú lány
 berekpillája varázs
 tószeme csillanás

Jégéjen csökönyös szél
 rianó jégrepedés
 fakutyaugatató tél
 és sárpaca kelés

Ég-üvegkék Istent kerestünk árván

A végén némán jártuk cirokhegedűre
 vakablaklakos vert-földház tornácán,
 hol nagyapám pipázott, füstkarikázott.
 Üvegképzelet merítkezett:
 ég-üvegkék Istent kerestünk árván,
 kikötözött hold-hideg reggel
 imádtuk Babba Máriát,
 a létezésodát.
 Képzelhetsz holdasszonyt, arany mellűt,
 arany-ölvűt, vágyarany hajladozást;
 fekete szoknyásan virrasztók csodaszemét,
 lánghajasan futó füst-hajlaton
 szerelemlelék muzsikát.

Érted szerettem
 napsugár futatott lángdíszt
 horizontaljú messze.
 Agancsgyöngyös csodaszarvas iramával
 suhantam feléd lángereszre.
 Világlátó szemeidben
 magyar harmatcsöpp csillogott.
 Nekem Enéh voltál –
 eviláti gyönyörkertben
 szerelemdajka,
 Magor és Hunor szépséganya.

Mosdatlan világunk mostan
 siralomvölgyes maradásunk.
 Szentkérés legyél velünk!
 Törhetetlen üvegű
 csöndmuzsikánk,
 némán járó táncban
 cirokhegedűnk.

Németh Erzsébet

Mindenszenteki hangulat

Templomszívedben
hiányok harangja kong,
és befelhózi szemedet az ég. –
Emberek, hangok, érzések
mozdulása benned:
legyen imád szerint: egy percre
olyan, mint rég.

A **Kis Lant** Irodalmi Folyóirat
megrendelhető a szerkesztőség címén*
vagy a lant@kislant.hu e-mail címen.
A lap évente hat alkalommal
jelenik meg.

Kis LANT
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
*Németh Dezső
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837

Kiadja a Lant Irodalmi Klub

Magánkiadás

www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

Lelkes Miklós

KARÁCSONY

Cszimába bújt egy pákosztos egérke,
de jóllakott cicánk közönnyel nézte.
Tányér csörrent, majd hallgatott fehéren
fehér asztalon, fehér terítéken.

Mászkált a szél a nagy és öreg házon,
de bent mosolygott kalácsos karácsony.
Fenyőfán csengőn hóezüstje csengett,
de mégis csend volt, mely szívet melenget.

Karácsony-álom, ég-illatú álom!
A sok-sok évet mind egyszerre látom:
örömet, gondot üveggömb-tükörben,
tegnapi hitet végül összetörten.

Gyertyás könnycseppek lecsordulnak, égnek.
Az én szívembe most is belenézhet
angyal vagy ördög, kíváncsiság foglya,
de ne számítson különös titokra.

Mikor szívemben karácsonyfa-álom:
ott áll a Fenyő Csillagot varázslón,
piros és bátor Csillagot, – a fénye
igaz Karácsony egyetlen reménye.

*

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.